

hung. vocabulis male scripsit, *tekentem loco tekintem* „intueor“, *tekéntetes loco tekintetes* „spectabilis“ et non „illustis“, ut ab eo scribitur, contulit, et totam phrasim pessime ita interpretatur „fama plenus sum“, hæc enim translatio vocabulis hung. adductis minime respondet“. — *Дванехтемъ* отъ мадж. *sákmany* „falso pro *sákmany*“ — *Соморъ алтемъ*. Мадж. *szo-morú* non „tristitia“ sed „tristem“ significat“. Освѣтъ тия поправки Кууунъ не прибавя нищо отъ себе си къмъ опититѣ на Томашека и Радлова, които той приема безъ възражение. Само при Вихтунъ Винехъ авторътъ указва на „*Vychen fil. Wolchech in Hung. quod in dipl. anni 1236. obvenit*“, и при *соморъ алтемъ*: „nobis altem cum turc. alt-on sexaginta, osm. alt-mis, vid. alem supra, et somor cum çagat. semiz, jak. âmis, çuv. samir idem esse videtur, somor altem ergo „sexaginta annos pingues“ significare opinamur.“ — Много по-свѣтъ отъ Радлова, Кууунъ намира дору съмнѣния на послѣдния относително реда на десетичитѣ и единицитѣ въ тѣмнитѣ фрази (вж. по-горе) за неоснователни, защото „attamen inversionis exempla in diversis linguis nos semel obveniunt“. Обаче при-мѣритѣ му, взети отъ еврейския и арабския езикъ, сж твърдѣ малко убѣдителни. Къмъ именника Кууунъ прибавя и загатното „*етъхъ бехми*“ (р. 15.), което значи може би „in (annis) felicitatis, *etç* enim turc. iç, *beçti* vero turc. *bacht* „felicitas“, „fortuna“ quod voc. Turcæ e l. pers. sumpserunt“ (р. 15.). На сжщата стр. Кууунъ се повръща отново къмъ лич-нитѣ имена на бълг. князѣе и княжески родове. *Дуло* той пѣтъ се срав-нява съ мадж. име *Dulch* (nomen viri hung.) изъ една грам. отъ 1294. г. *Ерми*, ср. мадж. геогр. назв. *Ermus*, грам. отъ 1299. г. *Вокилъ* и *Укилъ*, може би чар. *окулъ* „multitudo“. *Куртъ* е турско *курт*, *курд*. *Безмъръ*, ср. мадж. *Böszermény*. *Исперихъ*, осм. испир. *Тервелъ* може би отъ перс. терпулиѣ. *Севаръ*, уйг. север „amicus“. *Кормисонъ*, ср. турск. *куруманъ* „custos“. *Винехъ*, чар. инаг „socius regni“ (така и *Вамбери*). *Телекъ* (sic), чар. телек. *Уморъ*, турск. омуз „humerus“. Послѣдната дума (подобно шегор = секиз) показва съ своята прохѣна на з въ р явно, че „*dialectus hodiernum Cuvasorum ant. bulgaricæ filia est, Cuvasi enim a Bulgaris originem sumpserunt*“ (р. 15.). На стр. 17. намираме още нѣколко езикови доказа за турския произходъ на прабългаритѣ. *Татлинтъ хъвасъ*, *bulias tarchan*, *konartikin*, *βολιάδες*, *βοιλάδες* „item e lingua turcica depropterea sunt“ (etimологии липсватъ), и пакъ нѣколко лични имена: *Боянтъ*, *Алмустъ*, *Токтусъ*, *Телекъ* (sic) ср. съ мадж. *Álmos*, *Teluch*, *Telug*, име изъ една гра-мота 1210., *Tocsun* (*Toxun*, *Тѣксъ*, *Taksony*) и *Tocus* въ грам. отъ 1211. Най-сетнѣ се привежда показаното отъ Шота (*Altaische Studien*) бъл-гарско име на *bora tekri*, *tengri*, сравни чагат. *тенгри*, осм. *тари* (sic), чув. *тора*, и думата *сину* у *Ибнъ Фодлана*, нѣкакво питие, която е чагат. *сѹци*, *сѹцик* „dulcis, e“. Доказателствата на Куууна се завършватъ съ ука-зание на дуализма, който се забѣлѣзватъ въ вѣрата на старитѣ българи (*Bel Bog* и *Cseren Bog*) „*quem dualisimum majores Bulgarorum Huni certe a religione Persarum sumpserunt*“. Най-интересното е, че той застъ-отъ перситѣ дуализмъ се отразявалъ и до днесъ въ изрѣченията на днеш-

Торчъ!

СМЛ
БВЛ-тр
-гор